

Lekcja 6

10 sierpnia

CZEŚĆ DLA STWÓRCY

PRZEGLĄD

To, że ci, którzy czczą Boga prawości, sprawiedliwości i miłosierdzia, będą przejawiać te cechy, rozumie się samo przez się. Ale nie zawsze znajduje to odzwierciedlenie w praktyce ludu Bożego. Prawdziwe nabożeństwo nie powinno się różnić z charakterem Tego, któremu oddajemy cześć.

W tej lekcji zauważamy, że kiedy lud Boży zwrócił się ku oddawaniu czci bożkom, ich zainteresowanie losem bliźnich zanikło. Zostaliśmy wezwani do poważnego rozważenia faktu, iż oddawanie czci Bogu obejmuje więc przymierza, w której działa On przez swoich wyznawców, by ukazywać swoje wartości, w tym miłosierdzie i niesamolubną służbę dla uciśnionych. Otrzymujemy przypomnienie, że religijne ofiary i rytualna rutyna jak również składanie darów w sposób pozbawiony autentycznego zaangażowania i poświęcenia nie mogą zająć miejsca miłosierdzia i prawości wobec ludzi pokrzywdzonych przez los. Ponadto studiując przesłanie Iz 58 dowiadujemy się, że Bóg definiuje prawdziwy post jako niesamolubną służbę mającą na celu „rozwiązywanie bezprawnych więzów”, karmienie głodnych, udzielanie schronienia bezdomnym i przyodziewanie nagich. On nie wysłucha modlitw tych, którzy oddają Mu cześć chowając egoizm w sercu. Nie okaże przychylności swojemu ludowi, jeśli ten w swoich sobotnich nabożeństwach będzie zachowywał egocentryczną postawę. Patrząc na przykład Jezusa uświadamiamy sobie Jego troskę o to, by nabożeństwo prowadziło Jego wyznawców do pełnej pasji służby mającej na celu wychodzenie naprzeciw potrzebom bliźnich.

CEL NAUCZYCIELA

Zbadaj wraz z uczestnikami lekcji znaczenie „uczciwości w nabożeństwie”, która oznacza, że nasze życie musi być z godne z tym, co wiemy, abyśmy mogli zostać uznani za wiernych Bogu. Dlatego musimy Go czcić w duchu i prawdzie.

KOMENTARZ

Ilustracja: Huragan Irena z furią uderzył na Karaiby i wschodnie wybrzeże Stanów Zjednoczonych pod koniec sierpnia 2011 roku. Zostawił szeroką drogę zniszczenia w stanie New Jersey. Członkowie miejscowego zboru adwentystycznego przez dwa dni rozdawali artykuły pierwszej potrzeby poszkodowanym w okolicy. Kto w twojej okolicy potrzebuje pomocy? Jak w historii dobrego Samarytanina Jezus odpowiedział na pytanie: Kto jest moim bliźnim? (Łk 10,25-37). Dowiadujemy się, że naszym bliźnim jest każdy, komu możemy pomóc. Co twój zbor może uczynić, by wyjść naprzeciw potrzebom ludzi w twoim sąsiedztwie? Jak służenie potrzebom bliźnich pomaga nam pogłębić nasze doświadczenie nabożeństwa dla naszego Stwórcy?

Tekst biblijny: W książce *Pursuing the Passion of Jesus*, Dwight Nelson wyjaśnia, że Iz 58 ma dwie „okładki”: Dzień Pojednania (sąd, oczyszczenie świątyni) na początku rozdziału (Iz 58,1) i szabat pod koniec rozdziału (Iz 58,13-14; Dwight K. Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus*, Nampa 2005, s. 18-19).

Święto Trąbienia wyznaczało początek dziesięciu dni poświęcenia i skruchy poprzedzających Dzień Pojednania. Pierwszego dnia siódmego miesiąca dęto w trąby ogłaszając przygotowanie na Dzień Pojednania przypadający dziesiątego dnia siódmego miesiąca (zob. Kpł 23,23-27).

Lud Boży w czasach starotestamentowych i dzisiaj stał i stoi wobec perspektywy sądu i oczyszczenia świątyni.

Druga „okładka”, szabat, to inna istotna prawda wiary wyznawana przez lud Boży (tamże). Boża nagana nie dotyczy tego, że Jego lud zaniedbuje któreś z tych ważnych wierzeń - szabat i Dzień Pojednania. Raczej żywo sprzeciwia się rażącemu zaniedbaniu tego, co znajduje się między tymi okładkami - prawdziwego „postu” polegającym na okazywaniu miłosierdzia ubogim i uciskanym.

Przewodnik dla nauczycieli

Izajasz wyklada cechy prawdziwego postu, a zagadnienia poruszone w Iz 58 można podsumować dwoma słowami: *ortodoksja* i *ortopraksja*. Można je zdefiniować następująco:

- „Ortodoksja [gr. *ortos* - prawy, *doksa* - pogląd], «właściwe myślenie», «właściwe wierzenie».
- Ortopraksja [gr. *ortos* - prawy, *praksis* - działanie], «właściwa praktyka», «właściwe postępowanie»” (Nelson, s. 20).

Innym sposobem definiowania ortodoksji jest *poznanie* prawdy, a ortopraksji - *okazywanie* (wyżywanie, praktykowanie) prawdy. Omów to stwierdzenie: „*Pasja ortodoksji musi być przyspawana do współczucia ortopraksji*” (Nelson, s. 29). Następnie omów w klasie: W jaki sposób ortodoksja i ortopraksja są ukazane albo nie ukazane w Iz 58?

Przeczytaj przypowieści o czasach końca w Mt 25, a następnie poniższy komentarz z książki *Życie Jezusa*: „W ten sposób Chrystus opisał uczniom na Górze Oliwnej dzień wielkiego sądu, którego wyroki uzależnił od spełnienia jednego warunku. Kiedy narody zostaną przed Nim zgromadzone, będą istnieć tylko dwie kategorie ludzi, a ich wieczne przeznaczenie będzie uzależnione od tego, co uczynili lub czego zaniedbali uczynić dla Niego w osobach biedaków i cierpiących” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 473).

Jak wierzenie i praktykowanie właściwych doktryn ma się do sądu ostatecznego w Mt 25?

Tekst biblijny i ilustracja: Przeczytaj J 2,12-16; Mt 21,12-17; Iz 56,7. W czasach Jezusa centralne miejsce nabożeństwa ludu Bożego stało się miejscem niesprawiedliwości.

Możemy używać naszych budynków kościelnych i sobotnich nabożeństw w naszych zborach, by wzmacniać atmosferę nadziei i pomagania wszystkim ludziom.

Omów z uczestnikami lekcji, jak wasze nabożeństwa mogą wspierać nadzieję i współczucie. Podczas ostatnich 15 minut lekcji poproś uczestników, by zaczęli planować przykładowe nabożeństwo wzmacniające biblijną ideę miłosierdzia i pomagania ubogim i uciśnionym. Poniżej wymienione są pewne propozycje, od których możecie zacząć:

- Pamiętajcie w swoich modlitwach o ludziach cierpiących ucisk.
- Przeczytajcie fragment *Pisma Świętego* mówiący o biblijnym miłosierdziu i sprawiedliwości. Macie do wyboru ponad 2000 takich wersetów.
- Zaplanujcie nabożeństwo o tematyce miłosierdzia i sprawiedliwości; zbadajcie, co czyni wasz zbór, by wychodzić naprzeciw potrzebom społeczeństwa.
- Także czas zbierania darów można wykorzystać dla podkreślenia miłosierdzia i pomagania. Zbierzcie specjalne dary na określone potrzeby społeczne przedstawione wcześniej podczas nabożeństwa.
- Przeanalizujcie praktykę nabożeństwa w waszym zborze. Czy jest ona sprawiedliwa? Czy ma znaczenie dla ubogich, zmarginalizowanych i ludzi innych ras? Czy uwzględnia dzieci i ludzi starszych? Czy wychodzi naprzeciw potrzebom gości, osobom innych kultur i języków? Czy kazania są tłumaczone na język migowy dla niesłyszących? Czy są rampy dla osób na wózku? Jak kazania wygłaszane w zborze brzmią dla bezdomnych, wykorzystywanych, chorych i cierpiących, dzieci czy osób dotkniętych ciężkimi chorobami?

• W końcu omówicie z liderami zboru sposoby regularnego włączenia tematu biblijnego miłosierdzia do waszych nabożeństw.

Oszacujcie wasz zbór. Czy jest miejscem uzdrowienia, czy ucisku? Dlaczego? Co możecie zrobić w tej kwestii?

Ilustracja: Słowa pieśni 581 w *Seventh-day Adventist Hymnal* zatytułowanej „When the Church of Jesus” brzmią:

Kiedy Kościół Jezusa
Zamyka drzwi na zewnątrz,
By szum ulicznego ruchu
Nie zagłuszał głosu modlitwy,
Panie, uświadom nam
Dziesięciokrotnie mocniej,
Że świat, który odrzucamy
Jest powierzony naszej chrześcijańskiej trosce.

Jeśli nasze serca są uniesione
Na wyżyny pobożności
Wysoko ponad głodny,
Cierpiący świat, w którym żyjemy,
Oby nasze pieśni nas nie uśpiły,
Tak iż zapomnimy o jego potrzebach,
Przekuj nasze chrześcijańskie nabożeństwo
W chrześcijańskie czyny.

Oby nasze dary, które składamy:
Pieniądze, talenty i czas,
Nie służyły uciszeniu sumienia,
Wyparciu skrywanego wstydu,
Panie, napomnij, natchnij nas
Tym, jak szczodrym jesteś Dawcą;
Naucz nas, umierający Zbawco,
Jak powinni żyć prawdziwi chrześcijanie!

Fred Prat Green napisał tę pieśń w czasach, kiedy Kościół był krytykowany za nadmierne zajmowanie się samym sobą i brak zaangażowania w pomaganie światu wokół (Wayne Hooper i Edward E. White, *Companion to the Seventh-day Adventist Hymnal*, Hagerstown 1988, s. 543).

Omów to, jak twój zbor realizuje wyzwanie, o którym mowa w tej pieśni.

PRAKTYCZNE ZASTOSOWANIE

Pewien zbor umieścił znak przy wyjeździe z parkingu. Kiedy uczestnicy nabożeństwa opuszczali zbor udając się do domów, czytali: „Wjazd do służby”.

Jeśli nasze sobotnie nabożeństwo jest prawdziwym nabożeństwem „w duchu i w prawdzie” (J 4,23-24), to będziemy opuszczać miejsce nabożeństwa gotowi służyć w świecie Bogu w sposób, do jakiego nas powołuje. Prawdziwe nabożeństwo jest „kwestią serca, a nie ceremonią składającą się z rytualnych formuł realizowanych w określonym miejscu” (Francis D. Nichol, red., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Waszyngton 1956, t. 5, s. 940). „W duchu i w prawdzie” znaczy „z całą szczerością, z największym zaangażowaniem umysłu i emocji, przyjmując sercem zasady prawdy” (tamże). Jeśli prawdziwie oddajemy cześć Bogu, będziemy nie tylko bliżej Niego, ale także bliżej tych, których otacza On największą troską - ubogich, potrzebujących i cierpiących. „Przybliżcie się do wielkiego Serca litościwej miłości i niech prąd boskiego współczucia płynie do waszych serc, a od was do serc innych. Niechaj łagodność i miłosierdzie ukazane przez Jezusa w Jego cennym życiu będą przykładem dla nas, jak mamy traktować naszych bliźnich” (Ellen G. White, *Testimony Treasures*, t. 2, s. 255).

Przeczytaj Am 5,21-24; 8,4-6; Jr 7,4-7. Te wersety wskazują, że przynależność do Kościoła i uczęszczanie na nabożeństwa to za mało.

Przewodnik dla nauczycieli

Zadaj pytanie: Gdzie najczęściej jesteś myślami podczas sobotniego nabożeństwa i po nim? Gdzie skierowane są uwaga i uczucia twojego umysłu i serca podczas pozostały godzin szabatu? Omów sposoby, dzięki którym można przenieść sobotnie nabożeństwo na służbę w ciągu pozostałych dni tygodnia.